

Szeged vendégeihez!

Meleg szeretettel köszöntjük Szeged vendégeit, akik Húsvét napjára lerándultak hozzánk. Meleg szeretettel köszöntjük őket s amikor feltárjuk előttük azt, ami a miénk, feltárjuk előttük szépségeinket és nyomorúságunkat, engedjék meg nekünk, hogy kéressel is fordulhassunk hozzájuk.

Ezt a várost a politika az elmúlt hónapokban a vádlottak padjára ültette le. A politika, amelyik nem mindig az erényt jutalmazza (bár nagyrájkán ez is megeshet) és nem mindig a bűnt torolja meg (bár erre is volt már példa), most Szegeddel akarja meglakoltatni mindazt a felelőtlen költsékezést és gyeplőlen gazdálkodást, ami tíz éven keresztül a ráncszakadt gazdasági válság hatását az elviselhetetlenségig fokozta. A szegedi építkezéseket úgy állították az ország közvéleménye elé, mint szimbólumait az állami javak és adóbevételek eltékozlásának. S most olyan felfogás erősödött meg s olyan felfogás mutatkozik meg elhatározásokban és intézkedésekben, amelyik a *dédelgetés látszata után a fenyegetés valóságát* küldi ránk s amelyik bizonyára azt tartja, hogy a szegedi intézmények ki-pusztításával s szegedi intézményeknek elvezénylésével lehet csak kiengesztelni az ország megbántott közszellemét.

Akiket most Szegedre hozott az érdeklődés, a kíváncsiság, a szórakozás öröme, vagy akár csak az alkalom, azokat kérjük fel védőnknek és támogatóknak. Csak a felületes általánosítás teremthette meg azt a közszellemet, amelyik a *szegedi büntető expedíciót* követeli meg. Nézzenek szét ebben a városban s valóban fognak látni gyönyörű épületeket, kőbe épített szépségeket, egy darab — Európát találunk itt a fogadalmi templom körül. De azt is meg kell látni, hogy nem jutott pénzünk a kövezet kátyuinak betömésére, meg kell látni azt is, hogy *Magyarországon nincs olyan elhanyagolt országot, mint amilyenek Szeged aszfaltos uccái*. Nem szégyenkezünk miattuk, mert ma nem szégyen a szegénység s mert ezek a feltépt testű utcák harcolnak most a mi nagy igazainkért. Szegeden előbb volt *transzfermatorium*, mint a világ bármelyik táján, mert *transzfermatorium* volt az is, hogy elhalasztottuk az utcák javítását, elhalasztottuk a csatornázás kibővítését, elhalasztottuk a vízvezeték kiterjesztését, elhalasztottuk a város fejlesztésének, az egészségügy szolgáltatásának, a lakásprobléma megoldásának minden korszerű intézményét s ami pénz rendelkezésre állott s ami pénzt elő tudtunk teremteni búzából, borból és verjéből, azt mind — *transzferáltuk az állami feladatokat betöltő állami épületek építési költségeihez*. Ezért állíthatják be Szegedet bünbakul az ország nyilvánossága előtt, ezt akarják most megtorolni harminc-negyven és ötven év óta szegedi állami intézményeknek elparancsolásával?

Ez a város tizenháromezer pengős áldozatot hozott az állami egyetemért és az állami klinikáért, ez a város még az unokái nyugodt éjszakai álmát is elzalogosította azért, hogy az állammal szemben vállalt kötelezettségeinek meg tudjon felelni, erre a városra úgy kényszerítették rá az áldozatokat, mint ahogy az országra kényszerítették rá a háborút s most ezzel a várossal akarják megfizettetni a morális és materiális jóvátételt? Azért engedjük lerongyolódni uccáinkat, azért tettük le a fegyvert a tuberkulózis elleni harcban, azért él Szegeden tizezer ember egészséget rabló pincelakásban, mert erőnkön felül és a teherviselő képességünkön túl vettünk részt az állam terheiben?

Es végre is: *nem Lillafüred épült Szegeden és nem népielői minisztérium! Nem szakellatokra* költötték Szegeden a pénzt és nem nagyurak rokonainak adósságát fizették ki ebből a pénzből, nem állami virágcsokrokat rendeltek meg és fizettek ki a Szegeden elköltött pénzből és nem legycimileg elmozdított államtitkárok arcképeit rendeltek meg rajta lőbbezer példányban. A tudomány és nemzeti kultúra gazdagodott, a magyarság teremtő ereje jutott bizonyossághoz állal. Ha ezt a pénzt szövetkezetekbe, tanácsosokba, borházakba és kegydíjakba öltetnénk volna bele, már

rég keresztet vetettünk volna rá. De mert maradványt alkottak, mert a tudomány, a szépség, a kultúra jutott otthonhoz, van mire hivatkozni a felelőtlenségnek és a felelőtlenségnek s van *mil corpus delicti*-ként állítani az ország félrevezetett közvéleménye elé.

Mi azt hisszük, Szeged vendégeiből *hét-két óra alatt Szeged barátai lesznek* s akik nekünk barátaink, azok segítenek majd bennünket abban a küzdelemben, amit a város érdekében folytatunk az ország közvéleményének felvilágosításáért. Arra kérjük Szeged barátait: ne engedjék ezt a várost uton-utfélen megrágalmazni, legyenek szószólóink mindenütt, segítsenek bennünket olyan közhangulat kitermelésében s olyan közvélemény kialakításában, amelyik nem fogja megengedni, hogy büntessék ezt a várost az államnak, a magyarságnak és a kultúrának hozott példátlan áldozataiért.

Szeretettel köszöntjük Szeged vendégeit s kérjük őket, ne csak vendégeink legyenek, hanem barátaink is.

Dettre János.

Szeged képviselői Szegedről,

az Alföld problémáiról, a politikai helyzetről, a hibás takarékoságról a koncentrációs tervekről

Klebensberg, Rassay, Kéthy Anna nyilatkozata

Budapest, március 26.

(A Délmagyarország munkatársától.) Az egy hónap óta tartó parlamenti szünet óta a válság még jobban fokozódott, a munkanélküliség tovább nő és a kilátástalan jelenhez hozzájárul a politikai helyzet bizonytalansága. Húsvét előtt, ebben a helyzetben a Délmagyarország munkatársaink felkérte Szeged képviselőit, hogy a nyilvánosság előtt mondják el nézetüket Szeged problémáiról és a politikai helyzet aktuális kérdéseiről. A képviselők nyilatkozatai markáns színekkel világítanak rá a sávrá jelen ijesztő kérdéseire.

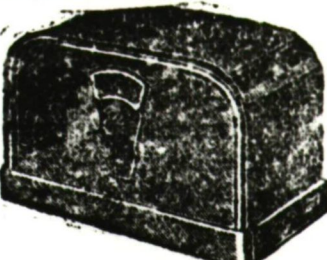
„Mindent el kell követni, hogy a takarékosági akció ne vezessen az alföldi városok letarolására”, — mondja Klebensberg

Gróf Klebensberg Kunó volt kultuszminiszter, hidegkuti kurijának pompásan felszerelt könyvtárszobájában fogadta a Délmagyarország munkatársát. Klebensberg először legújabb tevékenységéről, az Alföldi Bizottság munkájáról beszélt; szavai közül szegedi szemmel sokat lehet olvasni.

— Tisztán látom — kezdte nyilatkozatát — az Alföld és Szeged súlyos gazdasági helyzetét. Ugy éreztem, hogy mint a legnagyobb alföldi város képviselőjének, kötelességem előre állni annak a mozgalomnak, amelyet az alföldi gondolat jegyében indítottunk. Az igaz, hogy vannak mezőgazdasági és kereskedelmi kamaráink, ipartestületeink és gazdasági érdekképviseleteink, de mindezek az Alföld egészét nem képviselhetik és inkább csak részérdekeket hozhatnak kifejezésre. A nehézség abban rejlik, hogy egyfelől a megye és a törvényhatósági város, másfelől az ország központja, a kormány és a parlament között nálunk nincsen közbeeső szervezet, mondjuk egy *kerületi tagozat*, mintahogy például Poroszországban vannak a tartományok. Keletporoszország, Pomeránia, Westfália, Hannover nevében a tartománygyűlés állást foglalhat, egy szinte miniszteri ranggal bíró *„Oberpräsident* vezetésével. Nálunk megyékre és városokra hull az Alföld nélkül, hogy egy köz-igazgatási szervezetben magasabbrendű összefogó erő lenne, amely az egész nagy magyar rónát magában egyesítené. Ezért van szükség egy *Alföldi Bizottságra*, amelyben benne kell, hogy legyenek az összes alföldi törvényhatóságok, az összes mezőgazdasági és kereskedelmi kamarák, ipartestületek, kutató intézetek és azok a magánosok is, akik az alföldi problémákkal elméletileg, vagy a gyakorlatban nagyobb sikerrel foglalkoznak.

— Voltak, akik azt óhajtották — folytatta fejtegetéseit az Alföldi Bizottságról —, hogy a bizottság működését csak a gazdasági kérdésekre koncentráljuk, kikapcsolva az öntözés és a Duna-Tisza-csatorna eszméjének ápolását; voltak, akik csak az alföldi városok ügyével kívántak volna foglalkozni —, mindez

Minden
hétfőnapja
ünneppnap
lesz
ha

TELEFUNKEN

M.18
121

rádiót vesz.

Garantált kifizető 2+1 csöves készülék, cívén- vagy váltóáramra.

Magyar gyártmány!

Vételkényszer nélkül bemutatják:

Deutsch Albert Kérész u. 7. Telefon 18-71

Kelemen Márton Kelemen u. 11. Tel. 23-22

ben a helyzetben a Délmagyarország munkatársaink felkérte Szeged képviselőit, hogy a nyilvánosság előtt mondják el nézetüket Szeged problémáiról és a politikai helyzet aktuális kérdéseiről. A képviselők nyilatkozatai markáns színekkel világítanak rá a sávrá jelen ijesztő kérdéseire.

azonban *egyoldalság* jelentett volna és nem tette volna lehetővé az összes erő összfogását.

„Az Alföldi Bizottságban egyesíteni kell az Alföld törvényhozási tagjait, valamint azoknak az önkormányzatoknak és érdekképviseleteknek.

amelyeket fentebb felsoroltunk. — Pedig nem csak a veszély. A takarékoság egyes... teszt szükségessé és

a nacionalizálást nem egyszer összefűszik további centralizálással.

En pedig nemcsak alföldi szempontból, hanem magasabb nemzeti nézőszögből egyenesen *katasztrófa* tartom, ha az alföldi városok elorvasztásával a harmincas évek folyamán Budapestet kétféle városra dagasztand meg. Mindent el kell követni, hogy

a takarékosági akció ne vezessen a vidéknek, különösen az alföldi városoknak letarolására

a hivatalok sorozatos megszüntetésével, a hivatalnokoknak Budapestre való helyezésével. — Igaz, hogy a Budapestre összeülő képviselők szükségképpen gyorsan a budapesti mentalitás uralma alá kerülnek, amely különösen várospolitikai kérdésekben nem is tud másképpen, csak *centralizáláson* gondolkodni és

minden nagyobb költséget, ami Budapesten történik természetesen tart, ellenben mindent luxusnak mond, ami a vidéken történik.

— Itt van például a budapesti hídok kérdése. Aki megfigyeli a Ferenc József-híd forgalmát, meggyőzően látja, hogy ez a híd bőségesen le tudja bonyolítani Pest és Buda déli részének ember- és áruforgalmát. És mégis a mostani páratlanul nehéz pénzügyi helyzet